

der tidligst gaacr tabt, og naar man først i en Alder af nogle og tyve Aar skal vinde praktisk Kjendskab til at iagttage Sygdommenes Symptomer, saa er ofte meget af dette skarpe Blik gaaet tabt, der kunde være vundet ved en tidligere Afgang til at erholde dette Kjendskab. Dette er imidlertid ikke det, hvormin Forespørgsel dreier sig, den angaaer nærmest den homöopathiske Lægemethode, og jeg har navnlig tænkt paa, om der ikke kunde være Grund til at indrømme Udøverne deraf 1 eller 2 Stuer paa Hospitalerne, navnlig dem, som have underkastet sig her ved Universitetet medicinsk Examen.

Idet jeg altsaa stiller denne Forespørgsel til den ærede Minister, og navnlig grunder den paa de Begivenheder, der for ikke lang Tid siden have fundet Sted i det District, jeg repræsenterer, hvor denne Mand har udfoldet en saa særdeles gavnlige Virksomhed, skal jeg tillade mig at oplæse den. Den lyder saaledes: „Agter Ministeren i den nærmeste Fremtid at forelægge Rigsdagen Forslag til Lov, hvorved Udøvere af den homöopathiske Lægemethode under visse nærmere Betingelser meddeles jus practicandi eller dog undtages fra Strafsansvar med Hensyn til Dvaftsalverloven?“

Justitsministeren: Jeg kan besvare begge de oplastede Spørgsmaal benægtende, og jeg skal tillade mig foreligen at begrunde det. For at opnaae Tilladelse til at praktisere som Læge fordres der i enhver Stat med et velordnet Lægevæsen en offentlig aflagt Prøve. En saadan Prøve maa fordres, fordi Staten ikke kan betroe Lægebehandlingen til andre end dem, der have godtgjort, at de kjende det mennesskelige Legemes Bygning og Functioner og Beskaffenheden af de Lægemidler, der anvendes mod Sygdommene. En saadan Prøve bør derfor Enhver, der vil være offentlig Læge, underkaste sig, og det, hvad enten han vil være alloopathisk eller homöopathisk Læge. Denne Prøve er ogsaa det eneste Middel, Staten kan benytte sig af, saavel for at fyldestgjøre de Fordringer, der ere stillede til den offentlige Sygepleie ved Epidemier, som f. Ex. Cholera og veneriske Sygdomme, som helbreedes paa offentlig Regning, som ogsaa for at sikre sig

imod uheldige Misgreb. Ministeriet vil derfor heller ikke kunne finde nogen Anledning til at fremkomme med en Lov, hvorved der gives de Homöopathier, som ikke have aflagt den besaaede Prøve, Ret til at udøve Lægevidenskaben, og det ikke engang, som den ærede Forespørger har tilføiet, under nærmere bestemte Betingelser, idet Homöopathierne ikke staae i Klasse med dem, der omtales i Forordningen 15de Septbr. 1794, hvorved der er aabnet Saadanne, der kunne curere for enkelte Tilfælde, Afgang til efter aflagt Prøve for Physicus eller Amtmanden at udøve Lægevidenskaben. Sagen stiller sig derimod anderledes, hvis der blev indrettet, saaledes som den ærede Taler henpegede paa, en speciel Prøve for disse Læger, men forsaavidt hørte Sagen ikke under Justitsministeriet, men under Cultusministeriet. Om Saadant har været paatænkt, er mig uafvidende. Hvad den anden Deel af Forespørgselen angaaer, hvorvidt der maa være Anledning til at undtage Homöopathierne fra Strafsansvar ifølge Dvaftsalverlovgivningen, da maa jeg ogsaa besvare dette benægtende. Det er klart, forekommer det mig, at man heller ikke kan gaae ind derpaa, fordi man vilde have Banskeltighed ved at begrænde en saadan Tilladelse til Homöopathierne. Enhver Anden, som vilde udøve Lægekunsten uden at have aflagt nogen Prøve, kunde da foregive, at han curerede homöopathisk, og saaledes vilde ved en saadan Lov en aldeles fri Udøvelse af Lægekunsten let kunne blive indført, hvad jeg ikke kan ansee for ønskeligt eller hensigtsmæssigt.

Lehrmann: Min Overbeviisning om Fortrinligheden af den Lægemethode, som er Gjenstand for nærværende Forespørgsel, vil allerede være Thinget bekjendt af det Indlæg, der har været henlagt paa Thingets Bord. Jeg skal derfor her til kun knytte nogle Bemærkninger. Seer man hen til Homöopathiens Historie, vil man finde, at denne Lægemethode aldrig har været beregnet paa at tilfredsstille egennyttige Hensigter. Baade Opstaderen og dens senere Udøvere have aabent og uforbeholdent offentliggjort de Grundsætninger, hvorpaa Homöopathien hviler; den Medicin — tilligemed sammes Tilberedel-